

sig frugtesløs, eller det kan efter Omstændighederne være rimeligt, at man f. Eks. ved en ringe Bøde kan overvinde den paagældendes Modstand.

Det i denne Paragraf omhandlede Paalæg maa i øvrigt kunne gives ikke blot med Hensyn til bestemte Ting, som kunne individuelt beskrives, men ogsaa med Hensyn til de Ting, der overhovedet inden for en nærmere Fremtid f. Eks. maatte blive fundne paa et bestemt Sted eller pantsatte eller give i Forvaring af en bestemt Person; men selvfølgelig maa det, forinden noget Tvangsmiddel i saa Tilfælde kan anvendes, være givet, at saadanne Ting virkelig senere ere fundne af eller pantsatte eller deponerede hos den paagældende.

§ 136.

Medens det under Hensyn til den Samvirken, der bør finde Sted mellem alle offentlige Myndigheder overalt, hvor det gælder Varetagelsen af offentlige Interesser, er naturligt, at ikke blot Retten, men ogsaa Overanklageren og Politimesteren kan forlange Genparten af Embedsakter, der antages, at kunne give Oplysning om en Forbrydelse og ikke netop have Karakteren af Embedshemmeligheder, stiller det sig anderledes med Hensyn til private Dokumenter, der af en eller anden Grund ere givne i offentlige Myndigheders Varetægt. De paagældende private bør være garanterede mod, at de dem tilhørende Dokumenter forholdes dem ifølge et rent administrativt Arrangement mellem vedkommende Myndighed og Politiet, og de paagældende Myndigheder paa deres Side maa dækkes imod Ansvar for uberettiget Tilbageholden og Udlevering af private Dokumenter. Forudsætningen for saadanne Dokumenters Udlevering til eventuel Brug under en Straffeprocess bør derfor ubetinget være en Kendelse af Retten, og det saa meget mere, som den Fare for Forstikkelse, Tilintetgørelse eller lignende, der med Hensyn til Ting i private Besiddelse kan retfærdiggøre en foreløbig Beslaglæggelse fra Politiets Side, her i langt ringere Grad vil træde frem. Om Rettens Pligt til at underrette vedkommende private om Dokumenters Tilbageholdelse, se § 140.

§ 137.

Dels Hensynet til den betydningsfulde Rolle, som Breve og andre Postforsendelser eventuelt kunne spille som Bevis- eller Kollusionsmidler i en Straffesag, dels den

Omstændighed, at de normalt kun ganske forbigaaende befinde sig i Postvæsenets Besiddelse, gør det nødvendigt at udsandre dem fra den almindelige Regel i § 136, 2det Stykke, og i Forbindelse med Telegrammer undergive dem visse særlige Regler. Disse kunne imidlertid ikke begrænses til Forsendelser, der direkte fremtræde som bestemte for eller hidrørende fra Sigtede, men maa, hvis ikke Adgang til Omgaelse skal ligge lige for Haanden, ogsaa omfatte Forsendelser, der udvortes fremtræde som baade hidrørende fra og bestemte for andre end Sigtede, naar der er Grund til at antage, at disse andre, hvad enten det nu sker med eller uden deres Vidende, fungere som Mellemmænd. Reglerne kunne derhos ikke begrænses til at angaa bestemte individualiserede Forsendelser, men Adgang maa gives til at sikre sig Forsendelser til og fra bestemte Personer overhovedet. Opgaven maa i øvrigt være paa den ene Side at sikre Retshaandhævelsens Interesse, paa den anden Side at afværge, at der gøres større Indgrib i Post- og Telegramforsendelsens Sikkerhed og Hemmelighedelse end strængt nødvendigt. Den første Del af dette Formaal søges opnaaet ved ikke blot at give Retten Adgang til Beslaglæggelse, men ogsaa at give Politiet Ret til i paastrængende Tilfælde at foranledige, at Forsendelserne foreløbig tilbageholdes, indtil Rettens Afgørelse kan faas. Den sidste Del af Formaalet søges opnaaet ved at kræve Retskendelse som Grundlag for en egentlig Beslaglæggelse (§ 137, 1ste Stykke), ved ubetinget at begrænse den foreløbige Tilbageholdelse, der alene grundes paa et Paalæg af Politiet, til et Tidsrum af højst 3 Dage (§ 137, 2det Stykke, en Regel, der ikke fandtes i det tidligere Forslag), ved overhovedet at udelukke de her omhandlede Indgreb, hvor Talen kun er om Politisager (§ 137, 1ste Stykke), ved ubetinget at forbeholde Retten Aabningen af lukkede Forsendelser (§ 139) samt ved at foreskrive, at Forsendelser, der vise sig uden Betydning for Sagen, skulle befordres videre, og at der, saa snart ske kan uden Skade for Undersøgelsen, skal gives vedkommende Underretning om, hvad der holdes tilbage (§ 140).

§ 140.

Reglen i 1ste Punktum er affattet med udtrykkeligt Hensyn til, hvad der udleveres til Retten af Post- eller Telegrafvæsenet, men bør efter Omstændighederne analogisk